

Küllü Bahar Ben

– Dilaraaksoy · 21 Ekim 2025

Küllü bahar ben; günah mercii sokakta enkazını kendi toplayıp bir sabun köpüğüne basarak, ayıplarında can veren absürt bir mülteci.Ziyanpark'ta oturuyorum. Konuşulsa en fazla kendi içinde yankılanır; bir santim bile olsa ayıbını örtemeyen gönüllü hizmetkârım. Boşluklarımı pamukla doldurmaya çalışıyorum.İnsanları çok severim. Öyle ki, kendimi sevmeyi unutup gönül pazarında onlar için mütemadiyen güzel duygular satın almaya çalışırım. Bir sevgiye bir içlik, bir gülümsemeye bir koşu gidip alayım incir...Gönlümün kırık damlarında yıldızları seyrederek uyuduğum geceleri çoktan unuttum. Tanrı'nın "herkes giremez" yazılı sokağından elim boş döndüm diye kendi kolumu kırdım. Bir saf duyguyu taşıyamadım diye kendime darıldım.Küllü bahar ben; sonbaharda ayyuka çıkan hatıraların, ismi lazım olmayan şeyler bulvarında simit satmaya çalışan tarafıyım. Pet şişede ayıbımı satıyorum. İçinden gözyaşlarım hüngür hüngür akıyor. İçmeye çalışırken öksürüyorum."Gönül tazedir" meyhanesinde gazozu fazla kaçırdım diye yaftalanıyorum. Tek suçum gazozu sek içmekti. Nuri Alço amcama günah yazılmasın.Selamlar, külliye bahar ben. Sonun böyle yalnız olacak randımanından, sonbahar adının doğması sebebiyle yalnızlığı tek yudumda içiyorum. Mercimek çorbası içerleniyor bu duruma. Başım ağrıyor diye alnıma bastırduğım gönülsüz zorbalamalar, "imdat hastanesi"nde yoğun bakıma kaldırılıyor.Kısmet bahar ben; kısmet değilmiş fonunda bir bir kaptırılan altınlarım sarı sonbahara kelepçe takılmasını talep ederken, "hangisi daha suçlu, hâkimim sorgulayın" diye sert çıkıyorum.Kelepçeleniyorum. Şimdi kelepçeli yazdığım elimle, halef yollarında kendime bir katliamım. Arafım, arefım, arifim baş ağrımında. Kaşınan böceğim, Gregor Samsa'nın tavrını tahtından bilenmiş minik bir güveyim sabahın devcileyin sessizliğinde. Küfür gibi gelmesin, ama yaşıyorum işte.Küllü kumral bahar ben; gergedan ile timsah kapışırken minik farenin tek seyirci olduğu gösteride yalvar yakar kendimle barıştırılıyorum. E ama insanım ben!Bu sabah pek bir mırın kırın yanımdan uyandım. Daha da söylenmem.Ah! Son kez Zülfıkar paravanlarda saklanan avam bahar ben, servinin hiddetinden nefret ediliyorum.Ne hikmetse, bir tek ben aşınıp uykularda; yine bir tek ben uyanıyorum kendime. Başka seyirci yok.Aslına bakarsan, yünlü hata ben.Üşüyorum garipten.